

10. Gud Fader, gif nåde, mitt lefwer-
ne bättra! O Jesu, af nåd, gif mig hågen
dertill! Och, Helige Ande! styrk mig till det
bästa, Att lefwa i werlden som Skaparen
will; Att jag till slut, I hårlig skrud, Med
palmer i händer får lofsjunga Gud!

Köfvar i G. Banks.

181987

Trenne nya och mycket eftertänkliga

Andeliga Wisor,

Den Första:

Om den nu warande swåra och bedröf-
liga tiden.

Min Gud, jag kommer nu med
tårar, &c.

Den Andra:

O! ådlaste Jesu, hwar skall jag
nu stå, &c.

Den Tredje:

Stå stilla, du Yngling, och se dig
wål före, &c.

B o r å s, 1827,

Tryckte hos N. E. Lundström

Den Första:

Min Gud, jag kommer nu med tårar, Och faller ödmjukt i din famn, Åck låt ingen de djupa fårar, som hungren plöjer i vårt land: Du folket lider nu stor nöd, Och letar om sitt daglig bröd.

2. De minste barn, på golfvet lasta, Beklagade med en ömflig qwid, De gamle, som på kryckor falla. Ha aldrig hört en sådan tid; Si, folket löper af och an, Men ganska få, som hjälpa kan.

3. När Åkermannen måste qwida, Att miswext tager öfwerhand, Hwad skola då de andre lida, Som bo i Städer och på Land! Här höres flagan i hwar vrå: Och ingen medel att tillgå.

4. Öwanligt måste födan samlas, Af knopp och bark på ömfligt wis, Samt frö och wilsäd sammanblandas, Mång tusend till en daglig spis: Här wandrar folk som foglahop, Och alla föra flagorop.

5. De fattige nödgas bortsälja, Sin egendom för ringa pris; Om de för dödd skall lif utwälja, Att tala så på menskligt wis, De se sitt gods i andras hand, Deröfwer förjer mången man.

6. Men låt den rike ha sin lycka, Att samla in i dyran tid: Wi få ej derom illa tycka; En Nabal må han liknas wid; Sin himmel han på jorden har: Om han får mer det blir han war.

7. O Herre Gud hjälp, oss af nåde Och alla de som gå om bröd; Fråls oss ifrån all själawåde, Som werkas kan af hungers nöd: Wi ha allt sådant wäl förtjent; Dock, Jesu! nådigt på oss tänk.

8. När Herren gaf oss säd i landen, Användes den till öfwerflöd; Då tänkte ingen på de banden, Som draga oss i hungers nöd: Kornet i skäppan war försmått, Och sjelfwa brödet war för tort.

9. Si, så kan Gud förwandla tider, Och wända dem i flageljud; När wi stot brist på födan lider, Då låra wi först känna Gud: Hans godhet blifwer ej erkänd, Förre än han warder från oss wänd.

10. De hjertan som nu intet weskna, De måste wara utaf sten, När folket utaf hunger blekna, Och swagna bort i kraft och ben; Den fattig är, blir fattig mer, Som hwar man ofta dagligt ser.

11. Hwad är orsaken till allt detta, Att Gud förminskar så vår del? Jo skull' han gå med oss till råttan, Så fingo wi se våra fel; Att synden går emellan Gud, Och hindrar allt vårt böneljud.

12. O Land, hör på hwad Herren säger! O Land, o Land! hör Herrans ord: Drif bort högfärdens onda wägar: Drif fjer-

van bort af denna jord: Och öftra ej din
näste från, Des egendom med orätt lån.

13. Kom med mig alle Christi lemmar,
Helst alle de, som gå om bröd! Kom låt oss
söka till wi finna Den oss kan hjälpa i vår
nöd; Åt Swea barn! af hjertat bed, Att
Gud ej längre warder vred.

14. Är jag allen en främling worden,
I medfäkt och uti hwar by, Och måste wan-
dra här på jorden, Uti förakt och småde
dy; Så är jag nöjd och säker wißt, Att Gud
wål helar all min brist.

15. Är jag ej slagen till Riksdaler, En
skilling och en penning är: Får jag ej slakta
stora wabler, En liten fisk är lika får; Jag
är förnöjd med Guds nåd; Han wet wål
och det bästa råd.

16. Derföre låter oss åkalla Och bedja
Gud af hjertans grund; Han wille tänka på
oss alla, Utaf sin nåde och miskund: Han är
den store Jehovah, Som gör den sorgsna
åter glad.

17. Jag ser en kant utaf brödkorgen,
Fast hon nu hänger ganska högt; Gud hjel-
per wål ur denna sorgen, När wi allenast
litet dröjt, Han är en rätt Immanuel, Som
föder hwar en trogen själ.

18. Så gån åstad, i barn och wänner
Och söken födan hwar i kan; Med tårar och
med toma händer, Med stadig bön i hållen
an Hos Gud, som all ting wål förmår, Uti
ett troget Fader wår.

Den Andra:

D! åblaste Jesu, hwar skall jag nu stå,
Hur skall jag mig klåda när jag skall fram-
gå? Jag hafwer nu tagit mig före ett råd,
Med Herren att tala ett ord eller två.

2. Men si mina händer äro fulla med
blod, Åt Jesu! war du min förbedjare god,
Si hjertat med ondskones rötter är fullt,
Som mig städse möter, wila mig omfull.

3. Och själen hon flagar, som länge
gått wila, Och satan han ropar: hon hörer
mig till; Si afgrundens dimma hur faslig
hon står, Att hjertat må bafwa för helfwe-
tet blå.

4. Si syndaregistrer, så tråder han
fram, Att själen får höra och här stå med
skam; Att hjertat det twiflar och får ingen ro,
Och samwetet frågar: hwar har du din tro?

5. Åt! mildaste Jesu, gif tålmod
lång, Nu hör jag dig ropa: kom syndare kom!
Wik af från den wägen som du hafwer gått,
Och kom på den stigen, som ligger häråt.

6. Åt! käraste Jesu, din kärlek se
rund, Nu wila han mig frälsa från Ulfwarne-
mund; Åt! sök upp det fåret, som wilse här
går, Och låt det bli räknadt ibland dina får.

7. Åt! käraste Jesu, tag nu an min
bön, Gif mig ibland dine Begoddringar den
lön, Att jag ej må knorra när aftenen blir;
Ty det du har lofwat, det wet jag du gör.

8. Åt! huldaste Jesu, tag nu an min
själ, Låt henne wid jorden ej fästa sig mer,

Låt werldenes sjöka och falskhetens liud,
Min trängtan föröka, att hoppas på Gud.

9. Tack käreste Jesu! för allt ditt behag,
Som jag har åtnjutit här dag ifrån dag,
Si tusenfalt glädje här ymnigt sig ter,
Att själen af hjertans förnöjelse ler.

Den Tredje:

Stå stilla, du Yngling, och se dig wäl före,
Besinna, att lefwa hur farligt det är;
Haf alltid för ögon din Gud och din Herre!
Fly alla de onda begårena här, Ack! afstå
dig wäl Till lif och till själ; Ty snarligt
tillstundar ett ewigt farwål.

2. Jag knappast had' hunnit till blomstrande åren,
Jag knappast war kommen att werlden bese,
Då föll mig en tanke så farlig i hågen,
Som mig skulle lända till spott och till spe.
O Herre Gud, Jag war förr din brud,
Men se'n öfwerträdde jag det Sjunde bud.

3. Först glömde jag bort min Gud och min Herre,
Se'n glömde jag bort Helga Döpselsens flod:
Se'n glömde jag bort Guds heliga lära,
Som mig skulle leda till Himmels port:
Mig satan gaf råd Allt med sitt förfat,
Att gripa min nästas wälfångna förråd.

4. En tid snart derefter blef jag arresterad
Och fångslad med hårdaste bojor och band,
Mitt brott jag bekände och blef så förpassad
Med handklofwar hårda till fångelse fram:

Der måste jag då I elände gå, Bida hunger
och nöd samt törst deruppå.

5. Wißt förjer jag mycket för werldenes åra
Och åfwen för straffet, hur' swårt det ock är;
Men mer förjer jag för föräldrarnas kára,
För syskon och slägt, som mitt elände ser:
Att de för mig då Skole blygas också,
Och skämmas hwar gång de på mig tänka må.

6. Jag måste fördensfull den tiden förbanna
På hwilken jag wardrat en syndenes träl;
Ångerfull önskar hos Jesus jag hamna,
Emedan han lofwat att frälssa min själ.
O Herre och Christ, Förlåt mig min brist!
Fräls mig ifrån ondo och djefwulens list!

7. Ack, we mig den stunden, då jag icke
lydde Min faders och moders förmaning så god;
Ack, we mig den stunden, då jag icke
flydde Begåren, som uti mitt hjerta uppstod.
O Herre Gud, Som lärde mig Din bud,
Hjelp mig dem hålla och följa till slut.

8. I Ynglingar alla som skåden min jemmer,
Bewaren eder wäl och följen Guds lag;
Bed Gud uti himlen, att han eder sänder
De heliga Englar att leda hwar dag:
På wägen rätt för Och alltid förstör All djefwulens anslag,
som oß förför.

9. Den endaste tröst, jag i werlden månd'
hafwa, Är att Gud ej will någon syndares död;
Ty den sig omwänder och årligt will lefwa
Guds nåd han skall rōna uti all sin nöd.
Ja himmelen tar Mig i förwar,
Att satan och werlden mig ej mer bedrar.